

Úttörők a világ minden tájáról

Amerikai Szamoa

„Isten igent mondott”

Leva 'aia Levao súlyos egészségügyi gondokkal küzdött. 2015-ben hályogok alakultak ki a szemén. Ezek azután gyógyultak meg, hogy a misszionáriusok papsági áldást adtak neki. Ezután megosztotta a Mormon könyvét az anyukájával.

A sziget kis közösségében néhányan nem örültek annak, hogy Levao azt fontolgatta, új hitre tér. Kigúnyolták és becsmérelték az erőfeszítéseit. Mégis kitartott, és hamarosan megkeresztelkedett. Férje, Tui, valamint három gyermeke hamarosan követte, Levao pedig később segítőegyleti elnökként szolgált a gyülekezetében. Mások, akiket megragadott az eltökéltsége, az olosegai egyház szívének nevezték őt.

Dél-Korea

„Soha többé nem fogok már igazán fájni”

Cshoi Dongszol presbiteriánus lelkész volt, aki úgy érezte, hogy az ő felelőssége megvédeni a gyülekezet tagjait Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyházától. Elkezdett azonban találkozni a misszionáriusokkal, és tisztábban látni az őt nyugtalanító tanbéli kérdésekkel kapcsolatban. Tudta, hogy új hite miatt foglalkozásváltásra kényszerül majd, és kockára teszi a kapcsolatát az édesapjával, aki akkoriban a Koreai Presbiteriánus Egyház elnöke volt.

Dongszol úgy döntött, hogy megkeresztelkedik a Han folyóban. „Azt szerettem volna, hogy a keresztemmel olyan élmény legyen, mint Jézus Krisztusé” – mondta 1981. szeptember 5-e ködös reggelén a Han folyó vize hideg volt, de amikor kijött a vízből, Dongszol egy belső melegségről beszélt. „Most Isten igaz egyházához tartozom – mondta. – Soha többé nem fogok már igazán fájni.” Két héttel később a felesége és két fia is megkeresztelkedett – ők már egy fűtött gyülekezeti házban. Az egyházhoz való csatlakozás nem tette könnyűvé Dongszol és családja életét, azonban új áldásokat tett lehetővé számukra. „Nem is tudom szavakba önteni, milyen volt a keresztemmel után átélt üldöztetés és szenvedés – mondta Dongszol. – Sokat veszítettünk az egyházhoz való csatlakozásunkkal, mégis többet nyertünk, mint arról valaha is álmodtunk.”

Elefántcsontpart

Az élet és a boldogság ajtaja

Lydie Zebo Bahie volt az utolsó gyermek, aki még a szüleivel lakott, amikor azok meghaltak. Ez a veszteség súlyos depresszióhoz vezetett. Unokaöccse, Faet Nadege, bemutatta neki Az Utolsó Napi Szentek Jézus Krisztus Egyházát.

Amikor először ment istentiszteletre, Lydie hatalmas szeretetet érzett a Segítőegylet és a Fiala Nők szervezeteinek a nővérei felől. Bár a depressziója alatt abbahagyta az olvasást, azt vette észre, hogy a Mormon könyve tanulmányozása közben újra képes volt összpontosítani. 1995. november 18-án megkeresztelkedett.

Nem sokkal a keresztemmel után lehetőséget kapott arra, hogy viszonzza az általa kapott szeretetet a Segítőegyletben és a Fiala Nők szervezeteiben végzett szolgálata által. Gyülekezeti misszionáriusként is szolgált, hívva másokat, hogy megismerjék ugyanazt a gondoskodást és békességet, amelyre nemrég rálelt. „Mindezek az elhívások megerősítettek engem, és segítettek fejlődni lelkileg és szellemileg is” – mondta Lydie.

Lydie lett az első olyan misszionárius nővérek egyike, akik a Kongói Demokratikus Köztársasági Kinshasa Misszióban szolgáltak.